

Udvalget er gaaet videre, thi det vil ikke blive staaende ved noget for Tiden, det vil saasvidt muligt staae en Begrændsning, da det ellers i 10 Aar kunde blive 20,000 Rb. hvert Aar. Forsaavidt man overhovedet skal komme ind paa dette Gebeet, holder jeg for, at den Afstindelse, som er fremkaldt fra Udvalgets Side, er den sparsommeligste, men Spørgsmaalet er nu: Skulle vi komme dertil? Her er blevet sagt, at der ikke er nogen juridisk Forpligtelse, og det er ganske vist; der er blevet henvist til, at, forsaaavidt der var en Forpligtelse, laa den paa et andet Sted, men jeg betragter Kongeriget's Rigsdag værende i samme Stilling som Samaritaneren, der staaer af sin Hest for at hjælpe den Ulykkelige, hvem de egentlige Forpligtede ere redne forbi. Der har dog ogsaa været mange danske Mænd, der have været med at hjælpe til at ride den Ulykkelige forbi, og der har været danske Mænd nok, som have været med at hjælpe til, at det, som, hvis de havde villet, kunde være fremkommet i en anden Skikkelse, ikke er fremkommet. Helsingør var gjort fattig i det Dieblis, Staten blev gjort rig, men Staten havde, naagt den var rig, ikke Hjerte til at kaste en Skilling til den Fattige, den vilde have en Commission, og Commissionen kunde ikke føre til, at der blev et Hjerte. Nu foreligger Sagen paa en anden Maade, her er ikke Spørgsmaal om Hjerte, men om Overveielse; den Ulykkelige skal give os den Indskydelse at overveie, hvorledes vi kunne pleie hans Saar. Samaritaneren stod ikke alene ned af Hesten og ynkede den Ulykkelige, men han forbandt og pleiede ham; det er det, vi skulle gjøre, vi skulle staae ned af vor Hest, vi skulle pleie og forbinde. Her foreligger 2 Forslag, men de udgjøre en Heelhed; saaledes maae vi betragte dem, saaledes har Udvalget betragtet dem, i det Mindste har jeg blandt Andre betragtet dem saaledes i Udvalget, og det er jo vanskeligt at svare for Andre end sig selv. Vi have villet følge den ærede Rigsdagsmands Indskydelse. Den ærede Rigsdagsmand vil, at vi skulle staae Helsingør Erhverv, han vil, at vi skulle lade Livet være oppe idetmindste, indtil Erhvervstiden kommer — det haaber jeg i alt Fald, han vil, thi uden Liv kan det ikke nytte,

vi staae Erhverv —, han har billiget Bevilningen af de 300,000 Rb til en Havn, og vi have paa en dobbelt Maade taget disse 300,000 Rb. som et Erhvervsmiddel for Helsingør, og den ene Maade salder sammen med Bevillingen af de 60,000 Rb., fordeelte paa forskjellige Aar. Det Erhverv, som kommer til Helsingør gjennem Arbeidet ved Havnens Anlæggelse, er et ikke ringe Erhverv, idet der anvendes indtil 100,000 Rb. om Aaret; men det er ikke det Erhverv, der siden er Tante om for Helsingør som Handelsstad, det er ganske simpelt et Erhverv som Spisevært og Logisvært for den Befolkning, som skal grave i Havnen. Men til det Erhverv hører, at Helsingørs nuværende Borgerklub i det Væsentlige skal kunne blive der tilstede, ikke strømmes derfra i det første Dieblis og ikke løttes til andre Steder af Forhaabninger, hvorved de svigte den Stad, hvis Havn de i samlet Forening skulle see at komme til at benytte engang, thi ellers have vi jo ladet Havnen grave til ingen Nytte. Vi haabe, at de 60,000 Rb. skulle blive Midlet til, at Folk ere tilstede, der kunne vinde dette foreløbige Erhverv, og som siden kunne finde et større. Det ærede Medlem har ganske Ret, naar han siger, at det er Erhvervet, der binder Borgere til Helsingør, og at det ikke er Frygten for Skat, der driver ham bort; det er rigtigt, men det kan være, at Umuligheden af at bære den nuværende Skat der ikke tillader ham at leve af Haabet, indtil den Tid kommer, da han kan bære den. Vi give ham Tid til at vinde et Erhverv, vi oplive hans Haab, indtil det kan støtte sig paa noget Bedre end det, som for Dieblisset foreligger. Vi vilde gjøre Uret, om vi bevilgede Noget til Havnen i Helsingør uden tillige at arbejde for at beholde det Helsingør, der er, tilstede for denne Havn. Lad os tænke os engang, at Havnen var gravet færdig, men at saagodt som intet Helsingør var der; vilde man saa ikke med fuldkommen Ret kunne komme og sige: Det var en Ubestindighed at grave en Havn der, thi der er jo Ingen til at bruge den? Det er tvivlsomt, hvorvidt Havnen vil kunne betale sig, men det er vist, at, skal den blive til Havn og Fordeel, maae vi tillige see at beholde et Helsingør der. Jeg vil forøvrigt gjerne indrømme og skal fuldkomment tilstaae,